

maatte søge at lokke Befolkningen til at telegrafere, vel vidende, at naar man i tilstrækkelig Grad kunde lokke den dertil, vilde vi opnaa en gunstig finansiel Status for Telegrafvesenet, medens det vilde være til ingen Nytte at have Telegrafstationer, som Ingen paa Grund af Taxterne vilde benytte. Dette var Raaisonnementet, og derfor tog jeg den Bestemmelse at indstille til Hans Majestet Kongens Resolution at sætte Taxten til 50 Ore; det er den sat til, og dette vil i ethvert Tilfælde ikke blive forandret (Ord føreren: Ikke det?) Nei. Den Erfaring, som er gjort i den meget korte Tid af en Maaned, i hvilken denne Taxt har bestaaet, turde være en tilstrækkelig Lære for det ærede Medlem lige overfor og det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen), som begge endnu igaar udtalte sig imod den flete Medfættelse. Medfættelsen har, som sagt, viist sig at være et yderst forstandigt Skridt, idet der nemlig, uagtet Januar Maaned er den fletteste Telegrafmaaned, vi have, og iaar har været en ganske overordentlig forretningssløs Maaned — naar jeg siger dette, skal jeg selvfølgelig komme tilbage derpaa, for at bevise det — har viist sig en Stigning i Telegramtallet af 36 pCt. mod en beregnet Stigning af 15 pCt. Indtægten har selvfølgelig staaet i Forhold dertil, og jeg behøver viskelig ikke, hvad et æret Medlem anbefalede, at søge Tillegsbetvilling for, hvad der maatte komme til at mangle i den budgetterede Indtægt. Naar jeg siger, at dette er et overrassende Resultat og støtter det paa, at Januar Maaned har været en mere end almindelig flet Telegrafmaaned, skal jeg oplyse, at der haade ved den mellemrigste og gjennevrigste Telegrafsering, som ellers pleier at sitte i ganske anderledes Grad end den indenrigste, har været Nedgang i den nævnte Maaned. Dette til Oplysning om Sagens Realitet, uben at jeg dog paa nogen Maade fremhæver det som Noget, der skulde influere paa Afstemningen, der jo angaar det Spørgsmaal, om Rigsdagen eller Regjeringen skal bestemme Telegraftaxterne.

Der er et Par Punkter i Betænkningen, om hvilke den høitærede Ordfører udtalte sig, og af hvilke jeg ogsaa skal tillade mig at berøre nogle. Svad angaar det i Betænkningen under Nr. 20 omtalte Punkt, da er jeg entig med den ærede Ordfører, forsaavidt som ogsaa jeg ønsker, naar Postgaarden er bleven færdig, og det tilstrækkelige Budantal er tilstede, at forelægge til Postgaarden den Behandling af Sager, som nu foregaaer paa Lødboden, hvor den hidtil har fundet Sted baade af Mangel paa Plads og af Mangel paa Personel, og endelig ogsaa af en tredie Grund, nemlig Forholdet til Lødvæsenet, et Forhold, som Postvæsenet ikke ganske er Herre over. Dette Forhold haaber jeg imidlertid at skulle faae ordnet saaledes, at der kan ske en betydelig hurtigere Expedition af de fra Udlandet kommende Gjenstande end nu. — Med Hensyn til Betænkningens Nr. 21, hvor

der er omtalt en tidligere Hensætning, skal jeg bemærke, at der der er Tale om et Forhold, som jeg ikke antager, at Ministeren er Herre over at fri sig for. Hermed sigter jeg til den Bemærkning, der staaer om at frigjøre Postvæsenet for Forpligtelser ligeoverfor Abonnementerne. Jeg tror ikke, at det ret vel kan gøres en Forandring heri efter hele den Ordning, der er truffet, og som i høieste Grad er i de offentlige Plades Interesse. Det er selvfølgelig den Omstændighed, at Regjeringen er Garant for Forpligtelser, som gjør, at man ikke i noget væsentlig Omfang har kunnet indføre den Hensætning, som blev gjort forrige Aar. — Med Hensyn til Nr. 22 i Betænkningen vil det være ærede Medlemmer bekendt, at man i Hensind til de Forhandlinger, der have fundet Sted i Rigsdagen, har virket hen til at fæste Passagerer en let Afgang til at bestige Postvogne paa Ruten. Dette har imidlertid ikke kunnet finde Sted i det fulde Omfang, idet man ikke har kunnet gjøre det paa de Ruter, hvor man ikke har haft Konduktører, og ikke har kunnet træffe en saadan Ordning, at man har kunnet gaa over til det andet System; men det er jo en Sætning, der gjælder for al Administration, at man ikke paa eengang kan gjøre Alting. Jeg tør iøvrigt sige, at paa de fleste Ruter, paa hvilke der befordres paa den gamle Maade, er der, saa vidt mig bekendt, Intet til Hinder for, at de, der ere forsynede med Billetter, kunne komme paa undervejs. Der er et Tilfælde, som det ærede Medlem for Veile (Th. Nielsen) har nævnt for mig inden Forhandlingerne igaar, nemlig Heringrouten, og jeg har lovet ham personlig at tage dette Forhold under Overveielse og undersøge det, idet jeg for Tiden ikke ser nogen Vanskelighed ved at tage en Passager op, naar han har Billet. — Under Nr. 24 Punkt 1 findes der en Udtalelse med Hensyn til den i Anmærkningerne til Lovforslaget omhandlede Ordning, hvorefter det er Postbestyrelsens Hensigt at antage unge Mennesker til Postbude, og der udtales i den Anledning, at det „maa være Postvæsenet uvedkommende, hvorvidt de Raagjældende ville sikke sig fortrinlig Afgang i Følge deres militære Tjeneste“. Saaledes som Forholdet nu er ordnet, have Personer, som have en vis militær Tjeneste, et særligt Fortrin til at komme i Betragtning ved Antagelsen af Postbude, men denne Ordning forudsætter altsaa, at Postbudene antages i en Alder, hvor de kunne have udført den militære Tjeneste. Nu, da man saa betydelig vil udvide Postvæsenets Subpersonale, er Tanken den at antage unge Mennesker, som derefter ville blive udfreene til Soldat. Naar de da have udtjent som Soldat, vil man, da man har Kendskab til dem fra den Tid, hvori de tidligere have staaet i Postvæsenets Tjeneste, selv kunne danne sig en Mening om, hvorvidt der er Grund til at antage dem. Nu møde de Vedkommende med en Ubefaling fra deres militære Tjeneste,